

1. Van sommige publikaties bijzonder moeilijk te achterhalen is waarop ze gebaseerd zijn. De annotatie ontbreekt of is gebrekkig.
2. Slechts zelden valt op te maken wat precies gebruikt is door te grove, algemene verwijzingen.
3. Het brongebruik wordt maar al te vaak niet verantwoord. Men citeert eenvoudigweg een inventarisnummer en lijkt er van uit te gaan dat zo'n verwijzing voldoende is om welk betoog dan ook kracht bij te zetten. Ditzelfde geschiedt overigens ook bij gebruik van litteratuur. Het voor tenminste een deel van de problematiek heel belangrijke werk van J.Th. de Visser⁴ is maar heel zuinig voorzien van noten en laat zich dus slecht kontroleren op de hardheid van zijn inhoud. Gedeeltelijk voorziet de bespreking van J.C.A. van Loon⁵ hierin. Juist echter uit deze toch wel lovende beoordeling blijkt ook de beperktheid van de fundamenteën, waarop het hele bouwwerk is opgetrokken. Voor de uiterst interessante periode van 1795 tot 1806 zijn nauwelijks archiefstukken gebruikt. Bovendien vindt men in de tekst naast eenzijdigheden ook onjuistheden. Toch wordt in de litteratuur zonder enige bedenking of reserve naar De Visser verwezen.

Een ander belangrijk werk is dat van P. Albers over het herstel van de hiërarchie⁶. Veel auteurs hebben zich erop gebaseerd, zonder de beperkingen ervan te verdiskontereren in hun eigen verhaal. Albers had de verdienste destijds geheel nieuwe of vrijwel niet gebruikte archieven verwerkt te hebben, met name dat van Van Maanen en van de Nuntiatur. De feilen van zijn wijze van verwerken én het beschikbaar komen van andere zeker zo belangrijke, zo niet belangrijker bronnen blijven onopgemerkt of althans onbesproken.

Deze stand van zaken maakt het erg lastig zo niet onmogelijk om een kritische inventaris